

MICHAEL CONNELLY

ΦΟΝΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

μετάφραση
Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Εις μνήμην του αρχιφύλακα Στιβ Όουεν,
από το Γραφείο του Σερίφη της Κομητείας
του Λος Άντζελες,
ο οποίος δολοφονήθηκε από σφαίρα,
που διατέρασε το σήμα του,
στις 5 Οκτωβρίου 2016*

Η ΜΠΑΛΑΡΝΤ ΚΑΙ Ο ΤΖΈΝΚΙΝΣ έφτασαν στο σπίτι του Ελ Σέντρο λίγο μετά τα μεσάνυχτα. Ήταν το πρώτο σήμα της βάρδιας. Υπήρχε ήδη ένα περιπολικό παρκαρισμένο μπροστά στο πεζοδρόμιο, και η Μπάλαρντ αναγνώρισε τους δύο αστυνομικούς με τις μπλε στολές που στέκονταν στη βεράντα της μονώροφης οικίας, παρέα με μια γκριζομάλλα γυναίκα η οποία φορούσε μπουρνούζι. Ο Τζον Στάνλεϊ ήταν ο αρχαιότερος των δύο και επικεφαλής της περιπολίας –ο αρχηγός των δρόμων– και ο συνάδελφός του ήταν ο Τζέικομπ Ρος.

«Νομίζω πως αυτό εδώ είναι δικό σου», είπε ο Τζένκινς.

Στο διάστημα της διετούς συνεργασίας τους είχαν ανακαλύψει πως, από τους δυο τους, η Μπάλαρντ ήταν καλύτερη όταν τα θύματα ήταν γυναίκες. Όχι πως ο Τζένκινς ήταν κάποιος αγριάνθρωπος, αλλά η Μπάλαρντ ήταν σε θέση να κατανοήσει καλύτερα τα συναισθήματα μιας γυναίκας. Όπως και το αντίστροφο, όποτε είχαν να αναλάβουν υπόθεση όπου το θύμα ήταν άντρας.

«Ελήφθη», αποκρίθηκε η Μπάλαρντ.

Κατέβηκαν από το αυτοκίνητο και κατευθύνθηκαν προς τη φωτισμένη βεράντα. Η Μπάλαρντ κρατούσε στο χέρι τον πομποδέκτη της. Την ώρα που ανέβαιναν τα τρία σκαλοπάτια, ο Στάνλεϊ τους σύστησε στη γυναίκα. Λεγόταν Λέσλι Αν Λαντάνα και ήταν εβδομήντα εφτά χρόνων. Η Μπάλαρντ δεν πίστευε πως είχαν κάτι το ιδιαίτερο να κάνουν εκεί. Οι περισσότερες διαρρήξεις, άλλωστε, περιορίζονταν σε μια αναφορά, άντε και σε μια κλήση για να περάσει το αυτοκίνητο της Σήμανσης, κι αυτό αν στέκονταν τυχεροί και εντόπιζαν κάτι που θα υποδήλωνε πως ο διαρρήκτης είχε αγγίξει μια επιφάνεια από την οποία ήταν πιθανό να ανακτήσουν μερικά ασαφή αποτυπώματα.

«Απόψε η κυρία Λαντάνα έλαβε ένα ψεύτικο προειδοποιητικό μέιλ που την ενημέρωνε πως κάποιος είχε αποπειραθεί να χρεώσει ένα ποσό στην πιστωτική κάρτα της μετά από αγορά στο Amazon», είπε ο Στάνλεϊ.

«Δεν ήσαστε εσείς αυτός ο κάποιος, όμως», είπε η Μπάλαρντ στη Λαντάνα, δηλώνοντας το προφανές.

«Όχι. Έγινε με την κάρτα που κρατάω για περιπτώσεις ανάγκης και δεν τη χρησιμοποιώ ποτέ για τις ηλεκτρονικές αγορές», αποκρίθηκε η γυναίκα. «Γι' αυτό και εντοπίστηκε. Εγώ έχω διαφορετική κάρτα για το Amazon».

«Σύμφωνοι», είπε η Μπάλαρντ. «Μιλήσατε με την εταιρεία έκδοσης πιστωτικών καρτών;»

«Πρώτα πήγα να βρω την κάρτα για να βεβαιωθώ πως δεν την είχα χάσει και διαπίστωσα ότι το πορτοφόλι μου έλειπε από την τσάντα μου. Μου το είχαν κλέψει».

«Καμιά ιδέα για το πού ή πότε μπορεί να κλάπηκε;»

«Χτες πέρασα από το Ραλφς για τα ψώνια μου και ξέρω

πως είχα μαζί το πορτοφόλι μου. Ύστερα γύρισα στο σπίτι και δεν έχω ξαναβγει από τότε».

«Χρησιμοποιήσατε πιστωτική για να πληρώσετε;»

«Όχι. Μετρητά. Πάντα πληρώνω με μετρητά στο Ραλφς. Έβγαλα, πάντως, τη δική τους κάρτα προκειμένου να μαζέψω πόντους».

«Πιστεύετε πως υπάρχει πιθανότητα να αφήσατε το πορτοφόλι σας στο Ραλφς; Στο ταμείο ίσως, όταν βγάλατε την κάρτα;»

«Όχι, δεν νομίζω... Είμαι πολύ προσεκτική με τα πράγματά μου. Ειδικά με το πορτοφόλι και την τσάντα μου. Και ακόμα δεν έχω ξεκουτιάνει».

«Δεν είχα πρόθεση να υπονοήσω κάτι τέτοιο, κυρία. Ερωτήσεις κάνω».

Η Μπάλαρντ αποφάσισε να κινηθεί προς άλλη κατεύθυνση, παρόλο που δεν ήταν εντελώς πεπεισμένη πως η γυναίκα δεν είχε αφήσει το πορτοφόλι της στο Ραλφς, όπου οποιοσδήποτε θα μπορούσε να το έχει σουφρώσει.

«Ποιος άλλος μένει μαζί σας, κυρία;» ρώτησε.

«Κανένας», της απάντησε η Λαντάνα. «Μόνη μου ζω. Αν εξαιρέσουμε τον Κόσμο. Το σκυλί μου».

«Από την ώρα που επιστρέψατε από το Ραλφς χτες, σας χτύπησε κάποιος την πόρτα ή μπήκε στο σπίτι σας;»

«Όχι, κανένας».

«Δεν είχατε επισκέψεις από φίλους ή συγγενείς;»

«Όχι. Αλλά και να είχα, σίγουρα δεν θα μου έκλεβαν το πορτοφόλι».

«Φυσικά, δεν ήθελα να υπαινιχθώ το αντίθετο... Απλώς προσπαθώ να σχηματίσω μια ιδέα για το ποιος μπορεί να

ήρθε ή να έφυγε. Λέτε, λοιπόν, ότι βρισκόσαστε συνέχεια στο σπίτι από την ώρα που επιστρέψατε από το Ραλφς;»

«Ναι, έμεινα στο σπίτι».

«Και ο Κόσμο; Δεν τον βγάζετε βόλτα;»

«Ασφαλώς, δύο φορές τη μέρα. Αλλά κλειδώνω το σπίτι όταν βγαίνω και δεν απομακρύνομαι. Είναι γέρικο σκυλί, αλλά κι εγώ δεν βρίσκομαι στην πρώτη νιότη μου».

Η Μπάλαρντ χαμογέλασε με συμπάθεια.

«Τον βγάζετε βόλτα την ίδια ώρα κάθε μέρα;»

«Ναι, κρατάμε ένα πρόγραμμα. Είναι καλύτερο για το ζώο».

«Και πόση ώρα διαρκούν αυτές οι βόλτες;»

«Τριάντα λεπτά το πρωί και, συνήθως, λίγο περισσότερο το απόγευμα. Εξαρτάται από το πώς νιώθουμε και οι δύο».

Η Μπάλαρντ έγνεψε καταφατικά. Ήξερε ότι το μόνο που χρειαζόταν ένας διαρρήκτης ο οποίος θα τύχαινε να περνάει από αυτή τη γειτονιά, νότια της Σάντα Μόνικα, θα ήταν να εντοπίσει μια γυναίκα που είχε βγάλει βόλτα τον σκύλο της και να την ακολουθήσει έως το σπίτι της. Θα παραφύλαγε ώσπου να καταλάβει αν έμενε μόνη της ή όχι και στη συνέχεια θα έκανε την κίνησή του την επόμενη μέρα, όταν η γυναίκα θα έβγαине ξανά. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν συνειδητοποιούσαν πως οι τόσο απλές, καθημερινές συνήθειες τους καθιστούσαν ευάλωτους απέναντι στα αρπακτικά. Ένας έμπειρος διαρρήκτης θα μπορούσε να μπει στο σπίτι και να βγει από αυτό το πολύ μέσα σε δέκα λεπτά.

«Παρατηρήσατε να λείπει τίποτε άλλο;» ρώτησε τη γυναίκα η Μπάλαρντ.

«Όχι ακόμα», της απάντησε εκείνη. «Με το που αντιλήφθηκα πως έλειπε το πορτοφόλι μου, τηλεφώνησα στην αστυνομία».

«Τότε τι θα λέγατε αν μπαίναμε στο σπίτι και ρίχναμε μια γρήγορη ματιά για να δούμε αν λείπει κάτι άλλο;» πρότεινε η Μπάλαρντ.

Κι ενώ η Μπάλαρντ συνόδευε τη Λαντάνα από το ένα δωμάτιο στο άλλο, ο Τζένκινς πήγε να δει αν είχε παραβιαστεί η κλειδαριά της πίσω πόρτας. Στο υπνοδωμάτιο της γυναίκας υπήρχε ένα σκυλί που κοιμόταν επάνω σε μια μαξιλάρα. Ήταν ένα ημίαιμο μπόξερ, με μουσούδα λευκή από τα γηρατειά. Τα λαμπερά μάτια του παρακολουθούσαν τις κινήσεις της Μπάλαρντ, αλλά χωρίς να σηκωθεί. Παραήταν γέρικο. Το μόνο που έκανε ήταν να αφήσει ένα βαθύ, βραχνό γρύλισμα.

«Όλα καλά, Κόσμο», το καθησύχασε η Λαντάνα.

«Τι είναι; Μπόξερ με τι άλλο;» ρώτησε η Μπάλαρντ.

«Ρίτζμακ», της απάντησε η Λαντάνα. «Έτσι νομίζουμε, τουλάχιστον».

Η Μπάλαρντ δεν ήταν σίγουρη αν ο πληθυντικός αναφερόταν στη Λαντάνα και στο σκυλί ή σε κάποιον άλλο. Ίσως στη Λαντάνα και στον κτηνίατρό της.

Η ηλικιωμένη γυναίκα ολοκλήρωσε την επιθεώρηση του σπιτιού αφού έριξε μια ματιά στο συρτάρι με τα κοσμήματά της και ανέφερε πως δεν έβλεπε να λείπει κάτι άλλο, εκτός από το πορτοφόλι. Αυτή η διαπίστωση έκανε την Μπάλαρντ να σκεφτεί πάλι το Ραλφς ή την πιθανότητα ο διαρρήκτης, εντέλει, να είχε λιγότερο χρόνο στη διάθεσή του για να ψάξει όλο το σπίτι.

Ο Τζένκινς ήρθε ξανά κοντά τους και δήλωσε πως δεν υπήρχαν ενδείξεις παραβίασης της κλειδαριάς, τόσο στην μπροστινή όσο και στην πίσω πόρτα.

«Όταν βγάλατε τον σκύλο σας βόλτα, μήπως έτυχε να παρατηρήσετε κάτι το ασυνήθιστο στον δρόμο;» ρώτησε η Μπάλαρντ την ηλικιωμένη γυναίκα. «Κάποιον που σας φάνηκε παράταιρος;»

«Όχι, τίποτα το ασυνήθιστο», απάντησε η Λαντάνα.

«Μήπως γίνονται έργα στον δρόμο; Μήπως υπάρχουν εργάτες στην περιοχή;»

«Όχι εδώ κοντά».

Η Μπάλαρντ ζήτησε από τη Λαντάνα να της δείξει την ειδοποίηση που είχε λάβει με μέιλ από την εταιρεία έκδοσης της κάρτας. Η γυναίκα την οδήγησε σ' ένα τραπεζάκι στην κουζίνα, όπου είχε ένα λάπτοπ, έναν εκτυπωτή και διάφορες θήκες αρχειοθέτησης, ξέχειλες από φακέλους. Ήταν προφανές πως από αυτή τη θέση εργασίας διεκπεραιώνει τις πληρωμές των λογαριασμών της και τις παραγγελίες μέσω Διαδικτύου. Η Λαντάνα κάθισε και εμφάνισε το προειδοποιητικό μήνυμα στην οθόνη του υπολογιστή της. Η Μπάλαρντ έσκυψε πάνω από τον ώμο της για να το διαβάσει και μετά ζήτησε από τη γυναίκα να καλέσει πάλι την εταιρεία που είχε εκδώσει την κάρτα.

Η Λαντάνα χρησιμοποίησε μια τηλεφωνική συσκευή τοίχου με μακρύ καλώδιο, που έφτανε ως το τραπεζάκι. Ύστερα έδωσε το ακουστικό στην Μπάλαρντ, η οποία βγήκε στον διάδρομο μαζί με τον Τζένκινς, τεντώνοντας το καλώδιο σε όλο το μήκος του. Στην άλλη άκρη της γραμμής, ένας ειδικός σε υποθέσεις απάτης που αφορούσαν πλαστά προειδοποιητικά

μηνύματα μιλούσε με ινδική προφορά. Η Μπάλαρντ διευκρίνισε πως ήταν ντετέκτιβ της Αστυνομίας του Λος Άντζελες και ζήτησε τη διεύθυνση αποστολής που είχε καταγραφεί για την αγορά, η οποία είχε γίνει διαδικτυακά, προτού απορριφθεί ως πιθανή απάτη. Ο ειδικός απάντησε πως δεν μπορούσε να παράσχει αυτή την πληροφορία χωρίς δικαστική έγκριση.

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε η Μπάλαρντ. «Είσαι ειδικός σε υποθέσεις απάτης. Έτσι δεν είναι; Εδώ έχουμε να κάνουμε με απάτη, κι αν μου δώσεις τη διεύθυνση, ίσως μπορέσω να κάνω κάτι γι' αυτό».

«Λυπάμαι», απάντησε ο ειδικός. «Δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Για να το κάνω, πρέπει να μου δώσει εντολή το νομικό τμήμα μας, κι αυτό δεν έχει γίνει».

«Σύνδεσέ με με το νομικό τμήμα να τους μιλήσω».

«Αυτή τη στιγμή είναι κλειστά. Είναι μεσημέρι, και κάνουν διάλειμμα».

«Τότε θα μιλήσω με τον προϊστάμενό σου».

Η Μπάλαρντ κοίταξε τον Τζένκινς και κούνησε το κεφάλι εκνευρισμένη.

«Κοίτα... Έτσι κι αλλιώς, το πρωί θα καταλήξει στο τραπέζι των διαρρήξεων», είπε ο Τζένκινς. «Γιατί δεν αφήνεις τους άλλους να ασχοληθούν με αυτό;»

«Επειδή δεν θα ασχοληθούν», απάντησε η Μπάλαρντ. «Θα χαθεί στον σωρό. Δεν πρόκειται να ξεκινήσουν καμία έρευνα, κι αυτό δεν είναι δίκαιο γι' αυτή τη γυναίκα».

Έδειξε με ένα νεύμα προς την κουζίνα, όπου το θύμα καθόταν με ύφος δυστυχισμένο.

«Κανένας δεν μίλησε για δικαιοσύνη», είπε ο Τζένκινς. «Τα πράγματα έχουν όπως έχουν».

Έπειτα από πέντε λεπτά, στην άλλη άκρη της γραμμής απάντησε ο προϊστάμενος. Η Μπάλαρντ εξήγησε πως αντιμετώπιζαν μια ρευστή κατάσταση και ήταν ανάγκη να κινηθούν γρήγορα, προκειμένου να πιάσουν το άτομο που είχε κλέψει την πιστωτική κάρτα της κυρίας Λαντάνα. Ο προϊστάμενος είπε πως η απόπειρα να χρησιμοποιηθεί η κάρτα δεν είχε στεφθεί με επιτυχία, κάτι που σήμαινε ότι το σύστημα είχε λειτουργήσει.

«Δεν συντρέχει λόγος ύπαρξης αυτής της “ρευστής κατάστασης”, όπως τη χαρακτηρίσατε», είπε.

«Το σύστημα λειτουργεί μόνο εφόσον συλλάβουμε τον δράστη», επέμεινε η Μπάλαρντ. «Δεν το καταλαβαίνετε; Δεν αρκεί απλώς να εμποδιστεί η χρήση της κάρτας. Αυτό προστατεύει τον εταιρικό πελάτη σας. Δεν προστατεύει την κυρία Λαντάνα, που είχε κάποιον μέσα στο σπίτι της».

«Λυπάμαι», απάντησε ο προϊστάμενος. «Δεν μπορώ να σας βοηθήσω χωρίς δικαστική εντολή. Έτσι υπαγορεύει το πρωτόκολλο».

«Πώς σε λένε;»

«Ιρφάν».

«Πού βρίσκεσαι, Ιρφάν;»

«Τι εννοείς;»

«Βρίσκεσαι στη Βομβάη; Στο Δελχί; Πού;»

«Βρίσκομαι στη Βομβάη, ναι».

«Γι' αυτόν τον λόγο δεν σου καίγεται καρφί... Επειδή αυτός ο τύπος δεν πρόκειται ποτέ να μπει στο δικό σου σπίτι στη Βομβάη και να σου κλέψει το πορτοφόλι. Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ».

Η Μπάλαρντ επέστρεψε στην κουζίνα κι έκλεισε το

τηλέφωνο πριν προλάβει να της απαντήσει ο άχρηστος προϊστάμενος. Στη συνέχεια απευθύνθηκε στον συνεργάτη της.

«Σύμφωνοι. Γυρίζουμε πίσω στο μαντρί, συντάσσουμε μια αναφορά, την αφήνουμε στο τραπέζι των διαρρήξεων», είπε. «Πάμε».

Η ΜΠΑΛΑΡΝΤ ΚΑΙ ο Τζένκινς δεν πρόλαβαν να επιστρέψουν στο τμήμα και να γράψουν την αναφορά τους για τη διάρρηξη στο σπίτι της Λαντάνα. Ο αξιωματικός υπηρεσίας τούς κατήυθνε προς το Πρεσβυτεριανό Ιατρικό Κέντρο της Περιφέρειας του Χόλιγουντ, προκειμένου να διερευνήσουν μια επίθεση. Η Μπάλαρντ πάρκαρα σε μια από τις θέσεις που προορίζονταν για τα ασθενοφόρα, κοντά στην είσοδο για τα Ελείγοντα, άφησε αναμμένα τα φώτα πορείας και ύστερα πέρασε από τις αυτόματες πόρτες μαζί με τον Τζένκινς. Η Μπάλαρντ σημείωσε την ώρα, για την αναφορά που θα έγραφε αργότερα. Ήταν 12.41 π.μ., σύμφωνα με το ρολόι πάνω από το γκισέ στην αίθουσα αναμονής του Τμήματος Επειγόντων Περιστατικών.

Στην αίθουσα υπήρχε ένας αστυνομικός με δέρμα ολόλευκο που θύμιζε βρικόλακα. Η Μπάλαρντ τού έκανε ένα νεύμα από μακριά, κι εκείνος πλησίασε για να τους ενημερώσει. Η στολή του δεν έφερε διακριτικά και ίσως ήταν πρωτάρης και, όπως και να 'χε, παραήταν καινούριος στο τμήμα της Μπάλαρντ για να τον γνωρίζει με το όνομά του.

«Τη βρήκαμε σ' ένα πάρκινγκ της Σάντα Μόνικα, στο ύψος της Χάιλαντ», ανέφερε ο αστυνομικός. «Κατά πάσα πιθανότητα, την πέταξαν εκεί. Όποιος κι αν ήταν ο δράστης μάλλον την πέρασε για πεθαμένη. Αλλά εκείνη ήταν ζωντανή και ξύπνησε και για λίγα λεπτά ανέκτησε κατά κάποιον τρόπο τις αισθήσεις της. Κάποιος την έχει περιποιηθεί για τα καλά. Ένας νοσοκόμος είπε πως ίσως έχει κάταγμα κρανίου. Μέσα την έχουν. Μέσα είναι και ο εκπαιδευτής μου».

Τώρα η επίθεση ίσως είχε αναχθεί σε απαγωγή, κι αυτό ήταν κάτι που αύξανε το ενδιαφέρον της Μπάλαρντ. Έριξε μια ματιά στο καρτελάκι του αστυνομικού και είδε πως το όνομά του ήταν Τέιλορ.

«Τέιλορ, λέγομαι Μπάλαρντ», είπε, «και από δω είναι ο ντετέκτιβ Τζένκινς, συνδημότης στον κόσμο του σκότους. Πότε ήρθες στο Σούπερ Έξι;»

«Πρώτος μου διορισμός, για να πω την αλήθεια», απάντησε ο Τέιλορ.

«Φρέσκος φρέσκος από την ακαδημία; Καλώς όρισες, λοιπόν. Τα γλέντια που θα κάνεις στο Έκτο δεν πρόκειται να τα κάνεις πουθενά αλλού. Ποιος είναι ο εκπαιδευτής σου;»

«Ο αρχιφύλακας Σμιθ, κυρία».

«Δεν είμαι η μάνα σου. Μη με λες κυρία».

«Συγγνώμη, κυρία. Θέλω να πω...»

«Βρίσκεσαι σε καλά χέρια με τον Σμίτι. Είναι ωραίος τύπος. Μπας και ανακαλύψατε την ταυτότητα του θύματος;»

«Όχι. Δεν είχε τσάντα ή κάτι άλλο πάνω της, αλλά προσπαθήσαμε να της μιλήσουμε όσο περιμέναμε τους νοσοκόμους. Μια συνερχόταν και μια λιποθυμούσε, και δεν

έβγαζαν νόημα αυτά που έλεγε. Είτε πως το όνομά της είναι Ραμόνα ή κάτι παρόμοιο».

«Είτε τίποτε άλλο;»

«Ναι, είτε κάτι για ένα “ανάποδο σπίτι”».

«Ανάποδο σπίτι;»

«Έτσι είτε. Ο αρχιφύλακας Σμιθ τη ρώτησε αν γνώριζε το άτομο που της επιτέθηκε, κι εκείνη απάντησε πως όχι. Τη ρώτησε πού της επιτέθηκαν και τότε μίλησε για το ανάποδο σπίτι. Όπως είπα και προηγουμένως, δεν έβγαζαν νόημα αυτά που έλεγε».

Η Μπάλαρντ έγγεψε καταφατικά και αναρωτήθηκε τι θα μπορούσε να σημαίνει αυτό.

«Σύμφωνοι», αποκρίθηκε. «Θα πάμε να δούμε τι γίνεται».

Έκανε ένα νεύμα στον Τζένκινς και κατευθύνθηκαν μαζί προς την πόρτα που οδηγούσε στα εξεταστήρια. Η Μπάλαρντ φορούσε ένα σκούρο γκριζο κουστούμι Van Heusen με λεπτή λευκή ρίγα. Ανέκαθεν πίστευε πως η επισημότητα που εξέπεμπε ένα κουστούμι ταίριαζε με το ανοιχτοκάστανο δέρμα της και τα μαλλιά της, που είχαν ξανοίξει από τον ήλιο. Και απέλνεε μια αίσθηση εξουσίας, που τη βοηθούσε να ξεπερνάει το μικρό της ανάστημα. Τράβηξε το σακάκι της αρκετά πίσω, ώστε να μπορέσει η γραμματέας πίσω από το γυάλινο διαχωριστικό να δει το σήμα στη ζώνη της και να ανοίξει την αυτόματη πόρτα.

Το κέντρο εισαγωγής αποτελούνταν από έξι εξεταστήρια, που βρίσκονταν πίσω από τραβηγμένες κουρτίνες. Γιατροί, νοσοκόμες και τεχνικοί κινούνταν γύρω από ένα κέντρο ελέγχου στο μέσο της αίθουσας. Επικρατούσε ένα οργανωμένο χάος, όλοι είχαν να κάνουν μια δουλειά, και κάποιο αθέατο

χέρι χορογραφούσε τα πάντα. Ήταν μια βραδιά με πολλή κίνηση, αλλά, στο κάτω κάτω, βρίσκονταν στο Πρεσβυτεριανό Ιατρικό Κέντρο της Περιφέρειας του Χόλιγουντ.

Ένας δεύτερος αστυνομικός περιπολίας στεκόταν μπροστά από την κουρτίνα του εξεταστηρίου υπ' αριθμόν τέσσερα, και η Μπάλαρντ με τον Τζένκινς κατευθύνθηκαν αμέσως προς το μέρος του. Ο αστυνομικός είχε τρία διακριτικά βαθμού στο μανίκι –δεκαπέντε χρόνια υπηρεσίας– και η Μπάλαρντ τον ήξερε καλά.

«Είναι μέσα ο γιατρός, Σμίτι;» τον ρώτησε.

Ο αρχιφύλακας Μέλβιν Σμιθ σήκωσε τα μάτια από την θόνη του κινητού του, όπου πληκτρολογούσε ένα μήνυμα.

«Μπάλαρντ, Τζένκινς, τι χαμπάρια;» ρώτησε. Και πρόσθεσε: «Μπα, μόνη της είναι. Ετοιμάζονται να τη μεταφέρουν στο χειρουργείο. Κάταγμα κρανίου, οίδημα στον εγκέφαλο. Είπαν ότι πρέπει να της ανοίξουν το κεφάλι, για να εκτονώσουν την πίεση».

«Την ξέρω αυτή την αίσθηση», είπε ο Τζένκινς.

«Δεν μιλάει, λοιπόν;» ρώτησε η Μπάλαρντ.

«Όχι πια», απάντησε ο Σμίτι. «Την έχουν ναρκώσει, και κάτι άκουσα να λένε για τεχνητό κώμα μέχρι να υποχωρήσει το οίδημα. Έι, Μπάλαρντ, πώς είναι η Λόλα; Καιρό έχω να τη δω».

«Η Λόλα είναι μια χαρά», είπε η Μπάλαρντ. «Εσείς τη βρήκατε ή προηγήθηκε τηλεφώνημα;»

«Ήταν μια πετυχημένη επιχείρηση», απάντησε ο Σμιθ. «Κάποιος θα πρέπει να το κατήγγειλε, αλλά ήταν άφαντος όταν φτάσαμε εκεί. Το θύμα κείτονταν ολομόναχο στο πάρκινγκ. Στην αρχή, την περάσαμε για πεθαμένη».

«Ειδοποιήσατε κάποιον για να αποκλείσει τον χώρο;» ρώτησε η Μπάλαρντ.

«Μπα, δεν υπάρχει τίποτα εκεί, Μπάλαρντ, εκτός από αίμα στην άσφαλτο», της απάντησε ο Σμιθ. «Κάποιος την πέταξε εκεί».

«Έλα τώρα, Σμίτι... Αυτά είναι κουραφέξαλα. Πρέπει να γίνει επιτόπια έρευνα. Γιατί δεν φεύγετε από δω να γυρίσετε στο πάρκινγκ, μέχρι να στείλουμε εκεί μια ομάδα; Μπορείτε να περιμένετε στο περιπολικό και να ασχοληθείτε με τα χαρτιά σας ή κάτι τέτοιο».

Ο Σμιθ κοίταξε τον Τζένκινς, ως αρχαιότερο, περιμένοντας τη συγκατάθεσή του.

«Έχει δίκιο», είπε ο Τζένκινς. «Πρέπει να απομονωθεί η σκηνή του εγκλήματος».

«Ελήφθη», αποκρίθηκε ο Σμιθ, με τόνο που φανέρωνε πως θεωρούσε την αποστολή σπατάλη χρόνου.

Η Μπάλαρντ παραμέρισε την κουρτίνα και μπήκε στο εξεταστήριο υπ' αριθμόν τέσσερα. Το θύμα κείτονταν ανάσκελα σ' ένα κρεβάτι. Μια ανοιχτόχρωμη πράσινη νοσοκομειακή ρόμπα σκέπαζε το τσακισμένο σώμα της. Σωληνάκια κατέληγαν στη μύτη και στα δυο μπράτσα της. Η Μπάλαρντ είχε αντικρίσει κάμποσα θύματα σωματικής βίας στα δεκατρία χρόνια που υπηρετούσε στο σώμα, αλλά, απ' όσες υποθέσεις είχε αναλάβει όπου το θύμα ήταν ακόμα ζωντανό, αυτή ήταν η χειρότερη. Η γυναίκα ήταν μικροκαμωμένη και δεν έδειχνε να ξεπερνάει τα πενήντα τέσσερα πενήντα πέντε κιλά. Και τα δυο της μάτια ήταν σφαιριστά από το πρήξιμο, η κόγχη του δεξιού ματιού εμφανώς διαλυμένη κάτω από το δέρμα. Το σχήμα του προσώπου της παραμορφωνόταν κι

άλλο από το πρήξιμο, που κατέβαινε σε όλη τη δεξιά πλευρά, όπου το δέρμα ήταν γδαρμένο. Ήταν φανερό ότι την είχαν ξυλοκοπήσει με μανία και ύστερα την είχαν σύρει επάνω σε τραχύ έδαφος –στο πάρκινγκ, κατά πάσα πιθανότητα– με το πρόσωπο προς τα κάτω. Η Μπάλαρντ έσκυψε πάνω από το κρεβάτι για να περιεργαστεί την πληγή στο κάτω χείλος της γυναίκας. Είδε πως ήταν ένα βαθύ αποτύπωμα δοντιών που είχε σκίσει το χείλος στα δύο. Το κομμένο δέρμα κρατιόταν ενωμένο με δύο προσωρινά ράμματα. Θα χρειαζόταν πλαστικός χειρουργός. Εφόσον, δηλαδή, επιζούσε το θύμα.

«Χριστέ και Κύριε...» μονολόγησε η Μπάλαρντ.

Τράβηξε το κινητό από την τσέπη της και άνοιξε την εφαρμογή της φωτογραφικής μηχανής. Ξεκίνησε φωτογραφίζοντας ανφάς το θύμα και μετά προχώρησε σε κοντινές λήψεις των τραυμάτων που έφερε στο πρόσωπο. Ο Τζένκινς παρακολουθούσε χωρίς να κάνει σχόλια. Ήξερε τις μεθόδους της.

Η Μπάλαρντ ξεκούμπωσε το πάνω μέρος της ρόμπας, για να εξετάσει τα τραύματα στο στήθος. Το βλέμμα της τράβηξε η αριστερή πλευρά του στέρνου, όπου κάμποσοι έντονοι, στενόμακροι μώλωπες έδειχναν να έχουν γίνει από κάποιο αντικείμενο και όχι από γροθιές ανθρώπου.

«Για δεξ εδώ», είπε η Μπάλαρντ. «Σιδερογροθιά;»

Ο Τζένκινς έσκυψε να δει.

«Έτσι φαίνεται», απάντησε. «Μάλλον».

Και τραβήχτηκε προς τα πίσω, αηδιασμένος με αυτό που είχε δει. Ο Τζον Τζένκινς είχε είκοσι πέντε χρόνια στο σώμα, και η Μπάλαρντ ήξερε πως η ενσυναίσθησή του είχε στερέψει προ πολλού. Ήταν καλός ντετέκτιβ – όποτε ήθελε να είναι. Αλλά ήταν κι αυτός όπως οι περισσότεροι με αντίστοιχη

προϋπηρεσία στην καμπούρα τους. Το μόνο που ήθελε ήταν ένα μέρος όπου θα είχε την ησυχία του για να κάνει τη δουλειά του. Η έδρα της αστυνομίας στο κέντρο ονομάζονταν Κτίριο Αστυνομικής Διοίκησης ή ΚΑΔ, εν συντομία. Τύποι σαν τον Τζένκινς πίστευαν ότι το ακρωνύμιο σήμαινε Κέντρο Αργοπορημένης Διεκπεραίωσης ή Κέντρο Άμεσης Διείσδυσης – καθένας διάλεγε αυτό που τον βόλευε.

Η νυχτερινή βάρδια συνήθως προοριζόταν για κείνους που είχαν έρθει σε σύγκρουση με την πολιτική και τη γραφειοκρατία του τμήματος. Αλλά ο Τζένκινς ήταν ένας από κείνους τους σπάνιους εθελοντές για τη βάρδια των έντεκα με εφτά το πρωί. Η γυναίκα του είχε καρκίνο, και ο Τζένκινς προτιμούσε να δουλεύει τις ώρες που εκείνη κοιμόταν, ώστε να μπορεί να βρίσκεται στο σπίτι τη μέρα, όταν ήταν ξύπνια και τον είχε ανάγκη.

Η Μπάλαρντ τράβηξε κι άλλες φωτογραφίες. Τα στήθη του θύματος ήταν επίσης γεμάτα τραύματα και μώλωπες, η δεξιά θηλή σκισμένη στα δύο από μια άγρια δαγκωματιά, όπως και το χείλος. Το αριστερό στήθος ήταν στρογγυλό και γεμάτο, το δεξί μικρότερο και επίπεδο. Εμφυτεύματα, ένα από τα οποία είχε διαρραγεί μέσα στο σώμα. Η Μπάλαρντ ήξερε πως το χτύπημα έπρεπε να είναι υπερβολικά δυνατό για να καταφέρει κάτι τέτοιο. Παρόμοια εικόνα είχε δει μονάχα μία φορά στο παρελθόν, κι εκείνη τη φορά το θύμα ήταν νεκρό.

Έκλεισε απαλά τη ρόμπα πάνω από το θύμα, ελέγχοντας τα χέρια για αμυντικά τραύματα. Τα νύχια ήταν σπασμένα και βρόμικα. Βαθιά μαβιά σημάδια και εκδορές κύκλων τους καρπούς, ένδειξη πως το θύμα είχε κρατηθεί δεμένο και αιχμάλωτο τόσο καιρό, ώστε να δημιουργηθούν

τραύματα από την τριβή. Ώρες, υπέθεσε η Μπάλαρντ, όχι λεπτά. Μπορεί και μέρες ολόκληρες.

Έβγαλε κι άλλες φωτογραφίες και τότε ήταν που πρόσεξε το μήκος των δαχτύλων του θύματος, καθώς και την απόσταση μεταξύ των αρθρώσεων. Σάντα Μόνικα και Χάιλαντ – έπρεπε να το έχει καταλάβει. Άπλωσε το χέρι της στο κάτω μέρος της ρόμπας και τη σήκωσε. Και επιβεβαίωσε ότι το θύμα, από βιολογική άποψη, ήταν άντρας.

«Γαμώτο, δεν χρειαζόταν να το δω αυτό», είπε ο Τζένκινς.

«Αν ο Σμίτι το ήξερε και δεν μας το είπε, τότε είναι μεγάλος μαλάκας», αποκρίθηκε η Μπάλαρντ. «Αυτό αλλάζει τα πράγματα».

Άφησε κατά μέρος το κύμα της οργής και γύρισε στο καθήκον.

«Προτού φύγουμε από το μαντρί, μπας και πρόσεξες αν δούλευε κανείς στο Ηθών απόψε;» ρώτησε.

«Εεε... ναι, κάτι ετοιμάζουν», απάντησε ο Τζένκινς. «Δεν ξέρω τι. Είδα τον Πίστολ Πιτ στο εντευκτήριο να γεμίζει την καφετιέρα».

Η Μπάλαρντ απομακρύνθηκε από το κρεβάτι και κοίταξε μία μία τις φωτογραφίες στην οθόνη του κινητού της, ώσπου βρήκε εκείνη που εικόνιζε το πρόσωπο του θύματος. Στη συνέχεια προώθησε τη φωτογραφία μαζί με ένα κείμενο στον Πιτ Μέντες, από το Τμήμα Ηθών του Χόλιγουντ.

Τον αναγνωρίζεις; Τη Ραμόνα; Πιάτσα της Σάντα Μόνικα;

Ο Μέντες ήταν θρύλος στο Έκτο – όχι, όμως, για τους σωστούς λόγους. Το μεγαλύτερο μέρος της καριέρας του το

είχε περάσει ως μυστικός αστυνομικός στο Ηθών, κι όταν ήταν νεότερος, συχνά του ανέθεταν να υποδυθεί την αρσενική πόρνη στα πεζοδρόμια. Στη διάρκεια αυτών των επιχειρήσεων όπου ο Μέντες λειτουργούσε σαν δόλωμα, φορούσε κοριό για να υπάρξει ήχος, επειδή οι ηχογραφήσεις ήταν αυτό που θα στήριζε μια υπόθεση, και συνήθως έκανε τον ύποπτο να ομολογήσει την ενοχή του στις κατηγορίες που ακολουθούσαν. Μια ηχογράφιση από κάποια από τις συναντήσεις του Μέντες παιζόταν ακόμα στα πάρτι συνταξιοδότησης και στις μαζώξεις της μονάδας. Ο Μέντες περίμενε στη Σάντα Μόνικα Μπούλεβαρντ, όταν τον πλησίασε ένας δυνητικός πελάτης. Προτού συμφωνήσει να πληρώσει για τις προσφερόμενες υπηρεσίες, ο πελάτης έκανε στον Μέντες μια σειρά από ερωτήσεις, μια από τις οποίες αφορούσε το μέγεθος του πέους του όταν βρισκόταν σε στύση – αν και δεν χρησιμοποίησε τόσο ευγενικούς όρους.

«Γύρω στα δεκαπέντε εκατοστά», του είχε απαντήσει ο Μέντες.

Ο πελάτης δεν εντυπωσιάστηκε και απομακρύνθηκε χωρίς να πει λέξη. Έπειτα από λίγα λεπτά, ένας αρχιφύλακας του Ηθών βγήκε από την κρυψώνα του και οδήγησε ως τον Μέντες, που εξακολουθούσε να στέκεται στο πεζοδρόμιο. Η συνομιλία τους επίσης ηχογραφήθηκε.

«Μέντες... έχουμε βγει στους δρόμους για να κάνουμε συλλήψεις!» τον κατσάδιασε ο αρχιφύλακας. «Την επόμενη φορά που ένας πελάτης θα ρωτήσει πόσο μακρύ είναι το καυλί σου, να χαρείς, φρόντισε να υπερβάλεις!»

«Μα αυτό έκανα», είπε ο Μέντες – σχόλιο για το οποίο θα ντρεπόταν μια ζωή.

Η Μπάλαρντ τράβηξε την κουρτίνα για να δει αν ο Σμιθ εξακολουθούσε να τριγυρίζει εκεί κοντά, αλλά ήταν άφαντος, όπως και ο Τέιλορ. Έτσι, κατευθύνθηκε προς το κέντρο ελέγχου προκειμένου να μιλήσει με μια από τις νοσοκόμες πίσω από το γκισέ. Ο Τζένκινς ακολούθησε.

«Μπάλαρντ, Τζένκινς, Αστυνομία του Λος Άντζελες», είπε. «Είναι ανάγκη να μιλήσουμε με τον γιατρό που είδε το θύμα στο εξεταστήριο τέσσερα».

«Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο δύο», της αποκρίθηκε η νοσοκόμα. «Όταν βγει».

«Πότε θα μεταφερθεί στο χειρουργείο ο ασθενής;»

«Αμέσως μόλις υπάρξει διαθεσιμότητα».

«Εξετάστηκε για βιασμό; Πάρθηκαν πρωκτικά επιχρίσματα; Επιπλέον, χρειάζομαστε κομμάτια από τα νύχια. Ποιος μπορεί να μας βοηθήσει με αυτό;»

«Προσπαθούσαν να του σώσουν τη ζωή – αυτό είχε προτεραιότητα. Για τα υπόλοιπα θα πρέπει να μιλήσετε με τον γιατρό».

«Αυτό ζητάω. Θέλω να μιλήσω με...»

Η Μπάλαρντ ένιωσε το κινητό της να δονείται στο χέρι της και γύρισε την πλάτη της στη νοσοκόμα. Ήταν η απάντηση του Μέντες. Διάβασε το μήνυμα μεγαλόφωνα, ώστε να το ακούσει ο Τζένκινς.

«“Ραμόνα Ραμόουν, δράκος. Πραγματικό όνομα Ραμόν Γκουτιέρες. Τον είχα στο τμήμα πριν από μια δυο εβδομάδες. Προηγούμενες συλλήψεις μεγαλύτερες και από το καυλί του πριν από την επέμβαση”. Ωραία το έθεσε».

«Ειδικά αν αναλογιστούμε τις δικές του διαστάσεις...» είπε ο Τζένκινς.